

tiška B-ová rozsudkem krajského soudu v Táboře ze dne 22. července 1925 uznány vinnými zločinem podle §u 197, 199 a) tr. zák. ve smyslu podané obžaloby. Rozsudek ten nabyl moci práva, ačkoliv byl jím porušen zákon v ustanovení §u 199 a) tr. zák. Nalézací soud totiž přehlíží, že nelze považovati za svědeckou výpověď ve smyslu §u 199 a) tr. zák. výpověď osoby, již měl vyslýchající soudce příčinu pokládati za podezřelou z účasti na trestném činu, o němž byla vyslýchána, byť i výslech konán byl ve formě výslechu svědeckého, jak tomu bylo v projednávaném případě. Byť i § 170 čís. 1 tr. ř. nevyklučoval zásadně výslech osob, jež jsou usvědčeny nebo v podezření, že spáchaly čin, nebo zúčastnily se činu, o němž jsou vyslýchány, neprejudikuje předpis ten pozdějšímu zkoumání takovéto výpovědi s hlediska §u 199 a) tr. zák. Výpověď tu nebude lze podřaditi pod § 199 a) tr. zák., jakmile měla sloužiti k zakrytí vlastní viny. V souzeném případě již okolnost, že Marie B-ová svoje údaje před četnictvem u soudu odvolala, nasvědčovala zjevně tomu, že obžalované se při výslechu pokládaly subjektivně za obviněné a křivými výpověďmi chtěly sobě a spoluobviněným pomoci. Za tohoto stavu věci nebyl však s v ě d e c k ý výslech jmenovaných osob vůbec na místě, ježto to, co formelně zdálo se býti výpovědí svědeckou, bylo věcně jen obhajobou obviněných. Postup soudu znamenal ve skutečnosti obcházení předpisu §u 202 tr. ř., podle něhož vinník nesmí býti nijakými prostředky donucován k tomu, by vypovídal pravdu, když by tím sama sebe z viny usvědčoval. Z toho plyne, že seznání Kateřiny P-ové, Františky a Marie B-ové neodpovídalo pojmu svědectví, podléhajícího trestní sankci §u 199 a) tr. zák. Na tom nic nemění ani okolnost, že obviněné měly na vůli, domáhati se práva podle §u 153 tr. ř., o němž v konkrétním případě nebyly, jak již uvedeno, poučeny. Neboť nehledě k tomu, že přiznání tohoto dobrodiní ponecháno jest podle důležitosti případu soudcovskému uvážení, vztahuje se předpis ten pouze na svědky, jimiž obviněné byly jen formelně, ne věcně, a dovolávání se předpisu §u 153 tr. ř. již podle své povahy jest způsobilé, sesílití podezření proti svědku beztak již stávající. Byly-li tedy jmenované obviněné vyslýchány formelně jako svědci, nesměly býti pro nepravdy při svém výslechu souzeny a odsouzeny podle §u 199 a) tr. zák. (V témže smyslu rozh. sb. n. s. č. 1785, pak v. sb. č. 3357, 3392 a m. j.)

Čís. 2284.

Nejde o nezpůsobilý pokus (§ 8 tr. zák.), minul-li se výsledkem jen pro nedostatečnost látky nebo nepřiměřenost nástroje v konkrétním případě použitých (na př. násadec nemohl do dělohy vniknouti a plod porušiti, poněvadž byl příliš silný).

(Rozh. ze dne 10. února 1926, Zm II 487/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 21. ledna 1925, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou

zločinem spoluviny na nedokonaném vyhnání vlastního plodu podle Šu 5, 8, 144 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po hmotněprávní stránce namítá stížnost, že činy, které stěžovatelka na G-é provedla, nebyly způsobilými přivoditi vyhnání plodu, takže jde v nich o beztrestný pokus nezpůsobilými prostředky. Touto námitkou je stížnost v nepravu. Trestnou jest podle Šu 8 tr. zák. činnost, jež ohrožovala právní řád, protože mohla podle povšechné povahy své býti příčinou vývinu událostí, končícího poškozením právního statku, avšak tento pachatelem zamýšlený výsledek nezpůsobila pro zvláštní okolnosti případu, na vůli pachatelově nezávislé. Takovými zvláštními okolnostmi jsou zejména nedostatečnost intenzity nebo množství látky, jíž pachatel na právní statek útočil, a nepřiměřenost rozměrů nebo podoby nástroje, kterým hleděl pachatel (po případě prostřednictvím oné látky) zasáhnouti statek jím napadený. Z rámce Šu 8 tr. zák. vypadá proto jen pokus prostředkem takového druhu, jaký trestný výsledek (poškození právního statku) nikdy a za žádných okolností způsobiti nemůže, nikoliv i pokus, který se minul výsledkem jen pro nedostatečnost látky nebo nepřiměřenost nástroje v konkrétním případě použitých. Napadený rozsudek zjišťuje, že násadec u M-ové nalezený nemohl do dělohy vniknouti a plod porušiti, poněvadž byl trochu silný, že však slabší násadec mohl snadno potrat způsobiti. Šlo tedy ve zjištěném jednání o činnost povšechně i co do prostředku (nástroje) způsobilou k poškození právního statku nerušeného vývoje lidského plodu a tato povšechná způsobilost neuplatnila se, ohrožení onoho statku nevyvrcholilo ve skutečné poškození jeho toliko pro zvláštní vady (poněkud nevhodné rozměry) nástroje v tomto případě použitého. Nejde o pokus prostředkem naprosto a za všech okolností nezpůsobilým, nehledě ani k seznání Marie G-é, rozsudkem arcit' opomenutému, že násadka (stěžovatelkou použitá) byla tenčí než násadka, kterou stěžovatelka soudu předložila. Proto shledal nalézací soud právem v jednání stěžovatelky čin vedoucí ke skutečnému vyhnání plodu ve smyslu Šu 8 tr. zák.

Čís. 2285.

Uplatňování důvodu zmatečnosti Šu 281 čís. 9 b) tr. ř. není na závalu, že rozsudek neobsahuje výroku, jímž bylo rozhodnuto o otázce, zda jsou tu okolnosti, jimiž trestnost činu pominula, jde-li o skutečnosti, jež nejsou složkami skutkového děje, nýbrž složkami trestního řízení (událostmi procesními), jež možno seznati ze spisů.

Byl-li pachatel právoplatně odsouzen pro přestupek Šu 23 tiskového zákona, spáchaný rozšiřováním letáků, jichž obsah tvoří skutkovou podstatu přečinu Šu 14 čís. 5 zák. na ochranu republiky, aniž veřejný obžalobce učinil návrh podle druhého odstavce Šu 475 tr. ř., brání stíhání pro onen přečin zásada »ne bis in idem« (§ 281 čís. 9 b) tr. ř.).

(Rozh. ze dne 10. února 1926, Zm II 496/25.)